

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: J. S.

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019, č. j. MF-30308/2017/1603-3/2064,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo financí (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 9. 2017, č. j. MHMP 1338918/2017 (dále také jen „rozhodnutí o pokutě“), kterým správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 60 000 Kč za Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“). Správního deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 22. 7. 2016 jako dopravce nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Audi A6, SPZ X, na trase ulice Karlova x Seminářská, Praha 1 – ulice Vladislavova 17, Praha 1, v čase od 22:01 do 22:08 hod (vzdálenost 2,2 km), částku 390 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení č. 20/2006 Sb.“), byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 108 Kč.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 22. 7. 2016 ve výše specifikovaném čase byla poskytnuta přeprava formou taxislužby třem pracovníkům Magistrátu hl. m. Prahy. Cestující sepsali podrobnosti z přepravy do oznámení o poskytnuté přepravě, v nichž mj. uvedli, že při přepravě nebyl z místa přepravovaných osob vidět taxametr, cena byla čitelná a viditelná až po ukončení jízdy, kdy řidič požadoval částku 390 Kč a bylo mu zaplacen 400 Kč. Na žádost cestujících o vydání dokladu o zaplacení dopravce nereagoval a začal odjíždět.
3. Po přepravě byla zahájena kontrola, o níž oprávněný pracovník sepsal dne 27. 7. 2016 protokol č. C/20160722/2/Ry (dále jen „kontrolní protokol“). Při kontrole bylo zjištěno, že záznam o přepravě č. 03161 z poslední provedené jízdy z ulice Karlova do ulice Vladislavova neobsahuje pravdivé údaje, neboť byla zaznamenána cena za přepravu ve výši 39 Kč, ačkoliv ve skutečnosti bylo požadováno 390 Kč, a dále byla zaznamenána ujetá vzdálenost 2,6 km, přestože skutečná vzdálenost činila 2,2 km.
4. Proti kontrolnímu protokolu podal žalobce dne 15. 8. 2016 námitky. V nich mj. uvedl, že v kontrolním protokolu není uvedeno, z jakých podkladů vycházejí kontrolní zjištění, a rovněž cestující nejsou dostatečně identifikováni. Dle jeho tvrzení mu cestující nabídli za přepravu cenu 400 Kč, kterou mu předali ihned po nastoupení do vozidla. Žalobce nabídku neodmítl, po zahájení jízdy zapnul taxametr na sazbu číslo 4, po jejím ukončení vytiskl záznam o přepravě č. 03161 a doplnil jej o předepsané údaje. Vzhledem k tomu, že mu cestující nabídli cenu za přepravu, která neodpovídá maximální ceně stanovené na území hl. m. Prahy, žalobce dle svého tvrzení použil sazbu č. 4 (15 Kč/km) a na zbývajících přijaté peníze (361 Kč) vystavil příjmový doklad na správné.
5. Uvedené námitky zamítl kontrolní orgán dopisem č. j. MHMP 1459033/2016 s odůvodněním, že přepravu uskutečnili pracovníci Magistrátu hl. m. Prahy, kteří požádali o odvoz do ulice Vladislavova a do této ulice je žalobce i dovezl. Kontrolní pracovník taktéž viděl vozidlo se zákazníky dojíždět do cílového místa, a proto je zřejmé, že přeprava proběhla tak, jak je uvedeno v kontrolním protokolu. Žalobcovo tvrzení, že mu cestující předem nabídli peníze, se nezakládá na pravdě, neboť zákazníci platili částku, která byla zobrazena v cílovém místě na taxamtru.
6. Dne 4. 1. 2017 byl žalobce vyrozuměn o nařízení ústního jednání výsledkem svědků. Pro účely zastupování při ústním jednání žalobce udělil plnou moc panu P. J. V den konání výslechu (1. 2. 2017) žalobce vznesl námitku podjatosti, neboť dle informací zjištěných z řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3T 63/2016 se zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy dopouštějí nekalých praktik při udělování pokut dopravcům a jsou finančně motivováni, aby byli při odhalování přestupků úspěšní. Žalobce je přesvědčen, že skutečnou motivací oprávněných úředních osob byla jeho profesní likvidace. Usnesením ze dne 10. 2. 2017, č. j. MHMP 161920/2017, správní orgán I. stupně námitku podjatosti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zamítl s odůvodněním, že ze žalobcova podání nevyplývalo, že by oprávněné úřední osoby měly v této věci zájem na výsledku řízení ve smyslu § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nadto byla námitka podjatosti vznesena opožděně. Usnesení bylo žalobcovu zástupci doručeno dne 15. 2. 2017.

7. Dne 8. 3. 2017 správní orgán I. stupně oznámil žalobci nařízení ústního jednání výsledkem svědků. Žalobcův zástupce reagoval na oznámení písemností ze dne 30. 3. 2017 tak, že usnesení o zamítnutí námítky podjatosti bylo doručeno nesprávnému adresátovi, neboť plná moc mu byla udělena pouze pro ústní jednání. Z toho důvodu nebylo o námitce podjatosti dosud rozhodnuto a nařízení ústního jednání je bezpředmětné. S ohledem na toto podání správní orgán I. stupně doručil usnesení žalobci dne 18. 4. 2017. Dne 28. 4. 2017 žalobce podal proti usnesení odvolání, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2017, č. j. 51/2017-190-TAXI/3.
8. Dne 3. 4. 2017 byli jako svědci vyslechnuti cestující F. H., K. N. a M. B. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil. Všichni svědci shodně vypověděli, že dne 22. 7. 2016 po desáté hodině polsky oslovili řidiče černé Audi, který je zavezl z rohu ulic Karlova a Seminářská do ulice Vladislavova. Jízda probíhala v anglickém jazyce, během jízdy nebylo vidět na taxametr, po dojezdu řidič ukázal na taxametru částku 390 Kč a bylo mu zaplacen 400 Kč. Na žádost o vydání stvrzenky řidič nereagoval a odjel. Svědci se rovněž shodli na průběhu trasy, na číslo SPZ si nevzpomněli a odkázali na písemné vyhotovení oznámení o poskytnuté přepravě.
9. Dne 1. 9. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o pokutě, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Tato skutečnost vyplynula z oznámení o poskytnuté přepravě a z následně uskutečněných výpovědí svědků, které se ve všech podstatných okolnostech shodovaly. Správní orgán I. stupně považoval výpovědi svědků za věrohodné a dal jim přednost před výpovědí žalobce. Tvzení žalobce, že v dané věci byly provedeny výsledky svědků ještě před rozhodnutím o námitce podjatosti, není opodstatněné, neboť odvolání proti usnesení nemá podle § 76 odst. 5 správního řádu odkladný účinek. V řízení tedy mohlo být pokračováno, ačkoliv usnesení o námitce podjatosti nenabývalo právní moci. Při stanovení výše pokuty správní orgán I. stupně přihlédl k výši částky, o níž byla maximální cena překročena (v daném případě se jednalo o 250 % navýšení), míře zavinění a skutečnosti, že údaje na taxametru nebyly po celou dobu přepravy viditelné a čitelné. Pokuta byla uložena ve výši 60 000 Kč, přičemž tato částka nedosahuje ani trojnásobný měsíční příjem řidiče taxislužby, a její výše tedy nemůže být pro žalobce likvidační.
10. Žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o pokutě zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm se plně ztotožnil s odůvodněním správního orgánu I. stupně a dodal, že správní orgán I. stupně rozhodl o námitce podjatosti již dne 10. 2. 2017, a proto nelze v souladu s § 14 odst. 4 správního řádu provedené výsledky označit za nezákonné. Výše pokuty je přiměřená závažnosti spáchaného deliktu a žalobce během řízení nedoložil žádné doklady týkající se jeho majetkových poměrů.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce v žalobě namítá, že během správního řízení nebylo dostatečně prokázáno, že poskytl přepravní službu zaměstnancům Magistrátu hl. m. Prahy. Skutkový závěr žalovaný opírá pouze o oznámení o poskytnuté přepravě a dále o svědecké výpovědi těchto osob. Přitom není možné, aby si svědci pamatovali podrobnosti z cesty téměř rok po jejím

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

uskutečnění. S oznámeními o poskytnuté přepravě žalobce nebyl v průběhu kontroly seznámen a o jejich existenci se dozvěděl až z písemnosti nazvané oznámení o zahájení správního řízení. Proto se domnívá, že tyto dokumenty byly sepsány až po jeho vyjádření k protokolům.

12. Správní orgány vycházely výhradně z výpovědí cestujících a nebraly v potaz tvrzení žalobce. Žalobce potvrzuje, že v průběhu cesty převzal 400 Kč od polsky mluvících cestujících, ovšem částku 361 Kč účtoval jako spropitné, aby se nedopustil porušení cenových předpisů. Dále namítá, že cestující neměli v průběhu přepravy pověření ke kontrole a rovněž nebylo prokázáno, že se jednalo o zaměstnance Magistrátu hl. m. Prahy. Přitom žalobce navrhuje, aby do spisu byly doloženy pracovní smlouvy těchto osob a dále aby byl prokázán původ finančních prostředků, jimiž byla přeprava hrazena. Použití cizího jazyka při provádění kontroly je dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), přípustné až od 4. 10. 2017, v řešeném případě bylo proto užití anglického jazyka nezákonné (srov. § 16 odst. 1 správního řádu). Svědci rovněž nebyli před výsledkem zbaveni povinnosti mlčenlivosti.
13. Žalobce považuje provedený výslech svědků dne 3. 4. 2017 za nezákonný, neboť byl proveden dříve, než bylo žalobci doručeno usnesení o námitce podjatosti. Námitky proti kontrolnímu protokolu byly vypracovány až po zákonem stanovené lhůtě a nadto nikoliv nadřízeným orgánem. Dále správní orgány zcela pominuly žalobcův návrh na provedení důkazu výsledkem kontrolního pracovníka Mgr. D. R. Žalobce jeho jednání považuje za účelové, což dosvědčuje probíhající trestní řízení s jeho blízkým spolupracovníkem pod sp. zn. 3T 63/2016.
14. Výrok rozhodnutí o pokutě nesplňuje požadavky § 68 správního řádu, neboť neobsahuje údaje o cestujících, jejich pracovním poměru, ani čas, kdy měl být skutek spáchán. Správní orgány nedostatečně odůvodnily výši uložené sankce, která je nadto nepřiměřeně vysoká a při jejím stanovení nebylo přihlédnuto k majetkovým poměrům žalobce. Správní orgány se při uložení sankce neřídily absorpční zásadou a rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 30 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“).
15. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby od uložení pokuty upustil, nebo ji přiměřeně snížil.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že v průběhu správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že se žalobce dopustil porušení cenových předpisů, a to na základě oznámení o poskytnuté přepravě ve spojení se svědeckými výpověďmi. Stvrzenka znějící na částku 39 Kč není důkazem o tom, jaká cena byla požadována. Dodatečně doloženou stvrzenku znějící na částku 361 Kč (která měla být účtována jako spropitné) je třeba považovat za účelovou. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39.
17. Oznámení o provedené přepravě tvoří přílohu kontrolního protokolu, proto nebyla žalobci spolu s ním doručena. Žalobce měl možnost vyjádřit se ke kontrolním zjištěním, a to jak prostřednictvím námitek, tak na základě výzvy k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Rovněž měl možnost účastnit se výsledku svědků a klást jim otázky ohledně přepravy, což však neučinil. Cestující figuranti byli v postavení běžných

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

cestujících, nikoliv v postavení přizvaných osob nebo kontrolních pracovníků, proto nepotřebovali pověření ke své činnosti. Posouzení jejich pracovního zařazení nemá jakýkoliv vliv otázku spáchání daného přestupku. Ohledně užití cizího jazyka žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, a zdůrazňuje, že vykonaná přeprava nebyla úkonem správního řízení, ani se nejednalo o kontrolní úkon. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že jízda byla objednána v polském jazyce a v průběhu cesty byla užívána angličtina. Poskytnutí přepravy osobám mluvícím polsky tedy není spornou skutečností.

18. K otázce námitky podjatosti žalovaný uvádí, že § 14 odst. 4 správního řádu váže možnost provedení úkonu úřední osobou k okamžiku rozhodnutí o námitce podjatosti, nikoliv k okamžiku jeho doručení. Vzhledem k tomu, že představený rozhodl o nepodjatosti úředních osob již usnesením dne 10. 2. 2017, nelze provedené výsledky označit za nezákonné. Námitky proti kontrolnímu protokolu vypořádala nadřízená osoba ve lhůtě 30 dnů, tedy zcela v souladu se zákonem č. 255/2012 Sb., kontrolním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce navrhoval výslech Mgr. R., a otázka vyúčtování peněz není předmětem správního řízení. Výrok rozhodnutí o pokutě obsahuje všechny nezbytné náležitosti a rovněž správní orgány dostatečně zdůvodnily, že výše pokuty pro žalobce není likvidační.
19. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
21. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách „právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1“.
23. Dle § 5 odst. 1 zákona o cenách „úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální“.
24. Dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách „za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b)“.
25. Úvodem se soud zabýval otázkou, zda v dané věci nedošlo k zániku žalobcovy odpovědnosti za řešený přestupek; pokud by totiž napadené rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku, bylo by uložení pokuty nezákonné bez dalšího a bylo by nadbytečné zabývat se dalšími tvrzenými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

26. Otázku prekluze odpovědnosti za přestupek v řešeném případě upravuje § 17 odst. 3 zákona o cenách, ve znění účinném v době spáchání přestupku (tj. do 30. 6. 2017), podle něhož „odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán“. S ohledem na citované ustanovení je nepochybné, že napadené rozhodnutí bylo vydáno včas, neboť přestupek byl spáchán dne 22. 7. 2016, tříletá subjektivní prekluzivní lhůta tedy uplynula dne 22. 7. 2019 a pětiletá objektivní lhůta by uběhla až dne 22. 7. 2021. V řešeném případě bylo řízení zahájeno dne 18. 11. 2016 a o přestupku bylo pravomocně rozhodnuto dne 1. 8. 2019. V obou případech tedy byla prekluzivní lhůta dodržena.
27. Soud si je vědom skutečnosti, že s účinností ode dne 1. 7. 2017 jsou prekluzivní lhůty nově upraveny v přestupkovém zákoně, ovšem co do své délky nedoznaly žádné změny. V řešeném případě byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, za nějž je možné v souladu s § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložit pokutu do 1 000 000 Kč. Z toho důvodu činí promlčecí doba 3 roky v souladu s § 30 písm. b) přestupkového zákona, přičemž podle § 32 odst. 2 písm. a) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku. V takovém případě pak dle § 32 odst. 3 přestupkového zákona odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Vzhledem k tomu, že přestupkový zákon neobsahuje pro žalobce příznivější úpravu prekluzivních lhůt, nebyl dán prostor pro jeho aplikaci na projednávaný případ, ale věc bylo nutné posoudit podle dosavadních právních předpisů v souladu s § 112 odst. 1 přestupkového zákona (srov. rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19).
28. K ostatním žalobním námitkám soud uvádí následující. Jádrem sporu mezi stranami je zejména průběh skutkového děje, konkrétně pak je spor o to, jakou částku a za jakých okolností řidič po cestujících požadoval. Žalobce v průběhu správního i soudního řízení trval na tom, že cestující mu ještě před započítáním jízdy nabídli částku 400 Kč, kterou přijal, ovšem následně za přepravu účtoval pouze 39 Kč (což dokládá stvrzenkou č. 03161) a zbylou částku ve výši 361 Kč účtoval jako spropitné (což prokazuje příjmovým daňovým dokladem ze dne 22. 7. 2016). Správním orgánům ohledně zjištění skutkového stavu zejména vytyká, že vycházely výlučně z tvrzení cestujících obsažených v oznámeních o poskytnuté přepravě a z jejich následných výpovědí. Mezi stranami naopak nepanuje spor ohledně počátečního a cílového místa přepravy, která se uskutečnila z rohu ulic Karlovy a Seminářské do ulice Vladislavovy 17 na Praze 1.
29. Vzhledem k tomu, že k otázce překročení úředně stanovené maximální ceny při provozu taxislužby existuje bohatá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, soud nejprve považuje za účelné shrnout závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl při řešení skutkově obdobných případů.
30. Předně je třeba připomenout, že z hlediska posouzení porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatné toliko zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Pro zjištění této skutečnosti je pak rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence lišit (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016-40, z pozdější doby rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017-41, a ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018-47). Obecně judikatura nepovažuje za problematickou praxi správních orgánů, „kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu“, přičemž „informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS).

31. V projednávané věci byli vyslechnuti všichni tři cestující, kteří shodně vypověděli, že dne 22. 7. 2016 v cca 10 hodin večer jeli na trase z rohu ulic Karlovy a Seminářské do ulice Vladislavovy, během jízdy nebyly údaje na taxamtru viditelné, po skončení jízdy byla na taxamtru zaznamenána částka 390 Kč, kterou řidič požadoval. Na žádost o stvrzenku řidič nereagoval a odjel. Svědci svými výpověďmi potvrdili údaje zaznamenané v oznámeních o poskytnuté přepravě a v kontrolním protokolu, přičemž vypovídali o události shodně a konzistentně. Soud přitom nesdílí názor žalobce, že s odstupem času si cestující nemohli vybavit podrobnosti z přepravy, ale naopak se domnívá, že obsah svědeckých výpovědí byl co do své podrobnosti přiměřený uplynulému času. V době podání svědeckých výpovědí uběhlo od příslušné přepravy zhruba osm měsíců, svědci si po tomto časovém odstupu dokázali vybavit přibližný počátek přepravy, barvu a značku vozidla, v jakém jazyce jízda probíhala a průběh trasy, která nebyla nepřiměřeně komplikovaná. Naopak detaily v podobě čísla SPZ si svědci nevybavili, ale odkázali na vyhotovená oznámení o poskytnuté přepravě.
32. Vzhledem k tomu, že všechna tři oznámení o poskytnuté přepravě obsahovala shodná tvrzení o požadované ceně, trase a kontrolovaném subjektu, správní orgán nepochybil, vyhodnotil-li si na jejich základě a základě výpovědí svědků skutkový stav za prokázaný. Soud si je vědom skutečnosti, že v průběhu řízení vyvstaly nesrovnalosti týkající se částky uvedené po ukončení přepravy na taxamtru, neboť dle tvrzení cestujících (v oznámeních o provedené přepravě a ve svědeckých výpovědích) to bylo 390 Kč a naopak dle tvrzení řidiče (doloženého stvrzenkou) šlo o 39 Kč. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato otázka není pro posouzení věci podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována (a uhrazena). Soud k tomu uvádí, že z § 3 správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou nezbytné pro rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, č. j. A 6/2003-44).
33. Zároveň není pravdou, že by správní orgány zcela pominuly vyjádření žalobce k průběhu a okolnostem přepravy, neboť jeho tvrzení konfrontovaly s výpověďmi cestujících a na tomto podkladě je shledaly nevěrohodnými (srov. zejména str. 5 rozhodnutí o pokutě). Soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, neboť žalobcova verze skutkových okolností je jen stěží uvěřitelná. Není zřejmé, proč by cestující ještě před započítáním jízdy žalobci sami nabídli náhodnou částku, kterou by žalobce sice přijal, ale zároveň by ji z větší části účtoval jako spropitné, aby se vyhnul porušení cenových předpisů. Na tomto závěru nic nemění ani příjmový daňový doklad, který žalobce následně vystavil, neboť s ohledem na okolnosti případu se tento krok jeví jako účelový. Soud rovněž neshledal, že by správní orgány opomenuly provést žalobcem navržený výslech kontrolního pracovníka Mgr. R., neboť ze správního spisu takový návrh nevyplývá.
34. Soud je proto s ohledem na výše řečené toho názoru, že ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Na prokázání skutku tak, jak byl žalobci kladen za vinu, by neměl vliv ani důkaz

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyúčtováním peněz mezi správním orgánem I. stupně a cestujícími, neboť způsob vyúčtování peněz za provedenou kontrolní jízdu mezi cestujícími a správním orgánem I. stupně není pro prokázání zaplacené ceny rozhodující, proto je i tato námitka nedůvodná. To samé pak platí i ohledně otázky pracovního poměru cestujících k Magistrátu hl. m. Prahy, neboť pracovní zařazení těchto osob nemá vliv na posouzení spáchání daného přestupku. Rovněž není vadou řízení, pokud ve spise nejsou založeny pověření ke kontrole cestujících figurantů, neboť tyto osoby neměly postavení kontrolního orgánu.

35. Správní orgán I. stupně zároveň veškeré podstatné náležitosti uvedl do výroku rozhodnutí o pokutě, který tak splňuje požadavky § 68 správního řádu. Ve výroku je skutek vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, je zde identifikován účastník řízení, který spáchal projednávaný skutek, místo a čas, kdy k němu došlo, a dále jaká ustanovení a jakým způsobem byla porušena. Jak uvedeno výše, údaje o cestujících a jejich pracovním poměru k Magistrátu hl. m. Prahy nejsou pro naplnění skutkové podstaty přestupku podstatné, proto ani nebyly uvedeny ve výroku rozhodnutí o pokutě.
36. K otázce námitky podjatosti soud uvádí, že dle správního spisu žalobce tuto námitku vznesl dopisem ze dne 31. 1. 2017 a správní orgán o ní rozhodl usnesením č. j. MHMP 221927/2017 ze dne 10. 2. 2017. Z uvedeného je patrné, že příslušný správní orgán vznesenou námitku posoudil a rozhodl o ní ještě předtím, než kontrolní pracovník provedl výsledky svědků dne 3. 4. 2017, a to zcela v souladu se zněním § 14 odst. 4 věty druhé správního řádu, dle níž „do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesou odkladu“. Z uvedené citace vyplývá, že úřední osoba je oprávněna provádět úkony v řízení ihned poté, co příslušný orgán námitku podjatosti posoudí a rozhodne o ní, přičemž nemusí vyčkávat na doručení tohoto rozhodnutí namítajícímu. Nadto nelze přehlédnout, že v řešené věci správní orgán usnesení doručil žalobcovu zástupci již dne 15. 2. 2017; ačkoliv se nejednalo o doručení řádné, neboť zástupce byl zmocněn pouze k zastupování při ústním jednání, žalobce mohl být informován o způsobu vyřízení námitky podjatosti právě od svého zástupce.
37. K nezbavení svědků povinnosti mlčenlivosti před podáním svědecké výpovědi soud uvádí, že institut povinnosti mlčenlivosti zakotvený v § 20 kontrolního řádu směřuje k ochraně kontrolované osoby, o níž se kontrolní orgány resp. přizvané osoby mohou během kontroly dozvědět informace, jež pro ni mají zásadní význam. Účelem § 20 kontrolního řádu je tedy ochrana údajů získaných při kontrole, případně též v rámci realizace úkonů předcházejících kontrole, a zamezení jejich předání třetím osobám odlišným od kontrolovaného subjektu. Toto ustanovení však nelze vykládat tak, že by kontrolující či přizvaná osoba musela být zbavena povinnosti mlčenlivosti před svědeckou výpovědí v rámci řízení s tímž kontrolovaným subjektem. V takovém případě totiž nedochází ke zveřejnění či zprostředkování údajů zjištěných při kontrole, ale tyto informace naopak slouží výhradně k projednání příslušného přestupku.
38. Svědeckou výpovědí, při níž cestující uvedli toliko skutečnosti, které se shodovaly se zjištěními obsaženými v oznámeních o poskytnuté přepravě, tedy nebylo porušeno žádné žalobcovo právo. Tyto výpovědi byly provedeny během neveřejného ústního jednání, jejich obsah byl zaznamenán do protokolů o výsledku svědka, které byly následně založeny do správního spisu vedeného v dané věci. Zjištěné údaje sloužily výhradně k projednání žalobcova deliktního jednání a nebyly zpřístupněny třetím osobám. Z toho důvodu tedy správní orgán I. stupně nebyl ze zákona povinen před výsledkem zbavit svědky

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

mlčenlivosti a jeho postup nikterak nezasáhl do žalobcových práv, což ostatně ani sám žalobce v žalobě netvrdil.

39. Ani námitce užití cizího jazyka během jízdy nemohl soud přisvědčit, neboť případná komunikace cestujících – figurantů s řidičem v anglickém či jiném jazyce nesouvisí s vedením řízení v jednacím jazyce ve smyslu § 16 správního řádu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, ve kterém soud uznal, že správní orgány mohou efektivní kontrolu cenových předpisů provádět i prostřednictvím cizinců či osob, kteří se za cizince vydávají. Figuranti zde vystupují jako cestující, tedy nikoli jako úřední osoby, a proto jim nelze ukládat povinnost užívat úřední jazyk. Následná novelizace zákona o silniční dopravě pouze s ohledem na výše uvedenou judikaturu výslovně zakotvila možnost užití cizího jazyka v rámci kontrolní jízdy, aby o této možnosti nebylo pochyb.
40. Konečně pak soud neshledal vady ani ve způsobu vyřízení námitek proti kontrolnímu protokolu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal námitky v rámci písemnosti nazvané Vyjádření k protokolu č. C/20160722/2/Ry. Správní orgán námitky obdržel dne 18. 8. 2016 a rozhodl o nich přípisem ze dne 25. 8. 2016, č. j. MHMP 1459033/2016, který žalobce prokazatelně obdržel dne 9. 9. 2016. Tento dokument je opatřen podpisovou doložkou a vlastnoručně podepsán Ing. J. B. v zastoupení za ředitele dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy. Z uvedeného vyplývá, že námitky byly vypořádány postupem předvídaným v § 14 odst. 1 kontrolního řádu, dle něhož námitky proti kontrolnímu protokolu vyřizuje nadřízená osoba kontrolujícího ve lhůtě 30 dnů, pokud je nevyřídí kontrolující ve lhůtě 7 dnů tak, že jim vyhoví. V řešeném případě tedy námitky prokazatelně vyřídila příslušná osoba v zákonem stanovené lhůtě.
41. Taktéž soud nepovažuje za vadu řízení, pokud žalobci nebyly v průběhu kontroly zaslány oznámení o poskytnuté přepravě, neboť oznámení netvoří součást či přílohu kontrolního protokolu a nebyl tedy dán důvod k jejich doručení spolu s kontrolním protokolem. Zároveň není pravdou, že by žalobce nebyl seznámen s jejich obsahem, neboť se tak stalo prostřednictvím kontrolního protokolu, který z oznámení vycházel. Žalobce pak měl možnost vyjádřit se ke kontrolním zjištěním prostřednictvím institutu námitek či rovněž nahlídnutím do spisu. K této možnosti byl nadto vyzván za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Svého práva však nevyužil.
42. K námitce žalobce, že mu správní orgány uložily likvidační pokutu a nezohlednily jeho osobní a majetkové poměry, zdejší soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně při zvažování výše pokuty přihlédl k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání, následkům a okolnostem jeho spáchání, jakož i k rozsahu majetkového prospěchu, který byl vyčíslen na částku 282 Kč. Dále pak zdůraznil obecnou závažnost a škodlivost daného přestupku a přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nebyl za porušení cenových předpisů dosud sankcionován. Z úvah rozhodnutí je také seznatelné, že se správní orgán zabýval i otázkou možného likvidačního charakteru pokuty s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, a rovněž uvedl, že za daný skutek mohla být žalobci uložena pokuta až 1 000 000 Kč, byla však stanovena téměř na spodní hranici zákonné sazby. Žalovaný se s odůvodněním výše pokuty ztotožnil.
43. Zdejší soud neshledal v odůvodnění výše pokuty s ohledem na obsah správního spisu žádné pochybení, neboť dle jeho názoru její výše odpovídá míře překročení maximální přípustné ceny (o více než 250 %) a rovněž míře zavinění. Dále pak bylo třeba přihlédnout ke

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

skutečnosti, že žalobce nezajistil, aby byly údaje na taxamtru po celou dobu přepravy čitelné a viditelné z místa přepravovaných osob a po ukončení jízdy žalobce na žádost cestujících nevydal doklad o zaplacení jízdného. Byť se jednalo o první porušení cenových předpisů ze strany žalobce, soudu nezbyvá než zopakovat, že žalobci byla v nyní řešené věci uložena pokuta ve výši pouze 6 % horní hranice sazby, přičemž správní orgány byly povinny zajistit, aby sankce splnila svůj účel, a to jak preventivní, tak represivní. Pro úplnost soud dodává, že mu není zřejmé, v čem nebyla respektována absorpční zásada při ukládání sankce, a ani žalobce svou námitku blíže nekonkretizuje. K této otázce se tedy soud neměl jak vyjádřit.

44. Ohledně námitky likvidační výše pokuty soud uvádí, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.
45. V nyní řešené věci ze správního spisu nevyplývá jediná indicie o osobních, rodinných či majetkových poměrech, která by nasvědčovala, že by žalobce mohla výše pokuty existenčně zasáhnout. Žalobce v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nekonkretizoval, z jakého důvodu by pro něj uložená pokuta mohla mít likvidační účinek, a své majetkové poměry nedoložil. Správní orgány proto nepochybily, když tuto otázku posoudily na základě svého odhadu a vyšly z rozsudků Nejvyššího správního soudu týkajících se obdobných skutkových okolností. V tomto smyslu se jeví jako zcela případný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, neboť v něm byla posuzována situace ve všech podstatných okolnostech totožná s nyní projednávanou věcí: žalobci, fyzické osobě provozující taxislužbu, byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za správní delikt související s jeho podnikáním (nepoužívání taxamtru). Nejvyšší správní soud v daném rozsudku shledal, že sankce uložená ve výši 70 000 Kč z obecného hlediska nemůže mít pro dopravce likvidační dopady, a proto za situace, kdy žalobce své poměry jakkoliv neindividualizoval, správní orgány po právu aplikovaly obecné závěry Nejvyššího správního soudu i na nyní řešený případ.
46. Dále je nutné připomenout, že odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání – smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně nelze chápat tak, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu.
47. Konečně soud posoudil žalobcův návrh, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 (č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Proto v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 (č. 2671/2012 Sb. NSS) plyne, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.

48. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta v relativně nízké výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.

V. Závěr

49. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. září 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.